

Det af os udarbejdede Forslag (Bilag B.) indeholder nu alt, hvad der findes i Lovforslag Nr. 37, men er tillige suppleret med Vandlovens Bestemmelser om Dræningsanlæg og vil, hvis det ophøjes til Lov, kunne erstatte og supplere det nævnte Afsnit D. i Lov Nr. 63 af 28. Maj 1880.

Med Hensyn til Enkelthederne bemærkes følgende:

Vi anse det for rigtigt, at Vandsynsmændenes Benyttelse ved det ny Lovforslag er den samme som tidligere. Da Loven skal kunne anvendes saavel ved Sager af ringe økonomisk Betydning (f. Eks. en Dræningslednings Førelse over anden Mands Grund til et Vandløb) som ved Sager af stor økonomisk Betydning (f. Eks. et Kloakanlæg i en af Københavns Nabokommuner), er Bestemmelsen, saaledes som den nu gælder efter Vandlovens § 52 og følgende, om, at Vandsynsmændene optræde som Forligskommission og kun efter Parternes særlige Ønske afgive Kendelse, meget hensigtsmæssig. Man vil derved ved Hjælp af Vandsynsmændene kunne faa Smaasager afgjorte let og billigt, men ved større Sager drage Nytte af Landvæsenskommissionens større Sagkundskab ved at benytte denne som første Instans.

Det har vist sig i Praksis at være en Mangel, særlig i stærkt bebyggede Distrikter, at Sager om Regulering af mindre, offentlige Vandløb *skulle* behandles af Vandsynsmændene som første Instans. Naar der i Fremtiden bliver Tale om Spildevandsledningers Anlæg, ville disse nemlig næsten altid komme til at optræde som en hel eller delvis Afløsning af eksisterende mindre, offentlige Vandløb. Vil man da være i Stand til at benytte en Landvæsenskommission som første Instans, maa der gives de kommunale Myndigheder Mulighed for, at det mindre, offentlige Vandløb kan komme til at indgaa som et Led i Spildevandsanlægget, og at Sagen behandles efter Reglerne for Vandafledningsanlæg.

Spørgsmaalet herom er i flere Henseender af ret stor Betydning, idet de interesserede Stilling til Regulering af et offentligt Vandløb og til Tilvejebringelsen af et Vandafledningsanlæg er forskellig. Ifølge Vandlovens § 27 kunne nemlig kun de interesserede og ikke den kommunale Bestyrelse rejse Spørgsmaalet om senere Reguleringer af et offentligt Vandløb, medens efter den ny Lov enhver, der ønsker et Vandafledningsanlæg udført, kan rejse Sagen, derunder ogsaa den kommunale Bestyrelse. Endvidere ere Reglerne om, hvilke Myndigheder der behandler Sager om offentlige Vandløbs Regulering og Sager om Vandafledningsanlæg, forskellige.

I vort Forslags § 52, 3die—5te Stykke, have vi derfor søgt at give Regler for det Tilfælde, at et offentligt Vandløb indgaar som Led i et Vandafledningsanlæg, samt Regler for Vandafledningsanlæg i flere Kommuner.

Som det i øvrigt vil fremgaa ved en Sammenligning mellem Lovforslag Nr. 37 og vort Forslag, have vi, foruden et Par ubetydelige Ændringer og Redaktionsforandringer og de ovennævnte Tilføjelser til § 52, kun gjort en væsentlig Forandring i § 52, 1ste Stykke.

Denne sidste Ændring gaar ud paa at hindre Omgaaelse af Loven ved Sammenkøb af de Arealer, paa hvilke et Vandafledningsanlæg skal udføres, idet det offentlige kan have den samme Interesse i Udførelsen af et Vandafledningsanlæg paa en enkelt Lodsejers Grund som i et, der strækker sig over flere Lodsejeres Grund.

Endvidere har det i Praksis vist sig meget ønskeligt, at den kommunale Bestyrelse ved et offentligt Vandløb altid indvarsles til Forretninger, der have til Hensigt at føre Vandafledningsanlæg direkte eller indirekte til offentlige Vandløb.

Endelig have vi i § 55, 4de Stykke, ment det rigtigt at foreslaa Maksimum-Tidsfristen for Tilbagebetaling af de af den kommunale Bestyrelse gjorte Forskud forandret fra 10 Aar til 20 Aar.

P. B. V.

Alex. Foss.